

Man skal vælge, om man vil have det her præciseret rimelig hurtigt, eller om man synes, at det ikke gør noget, at det tager lang tid. Den parlamentariske forsamling har altså valgt at sige, at det ikke gør noget, at det tager lang tid, bare man får den løsning, som man gerne vil have. Det er den parlamentariske forsamlings ansvar. Det skal jeg overhovedet ikke anfægte, men jeg skal bare præcisere det, fordi det er vigtigt, at vi har Menneskerettighedsdomstolen, det er vigtigt, at vi har organer, og det er fuldstændig rigtigt, som en af ordførere sagde, at det er noget af det vigtigste, vi kan beskæftige os med.

Det er også derfor, at denne her regering i modsætning til alle tidligere regeringer har udpeget en menneskerettighedsambassadør, hvis opgave er at fremme menneskerettighederne og fremme den danske indsats og det danske arbejde for menneskerettighederne overalt, hvor vi kan. Det er altså en ambassadørstilling, der ikke tidligere har været i Udenrigsministeriet.

Der er nu 47 medlemmer i Europarådet, og det sidst tilkomne medlem er Montenegro. Det havde Danmark også en vis indflydelse på, idet vi var med til i Sikkerhedsrådet og i EU at arbejde for, at Montenegros selvstændighed blev anerkendt både i FN og i Europarådet.

Det er rigtigt, at der er budgetmæssige problemer. Dem har jeg nævnt. Vi er altså indstillet på, hvis der kan blive enighed om det, så det får virkning, at øge budgettet. Men vi lægger også meget vægt på, at man effektiviserer arbejdet, og at domstolen selv vil effektivisere sit arbejde med 25 pct.

Så skal jeg sige om ECRI, at det er en lidt forældet diskussion, for vi havde den altså den 4. maj i fjor. Jeg vil godt sige det nu, ellers får jeg det som spørgsmål om et øjeblik, at jeg synes, at det var rettidig omhu. Jeg tror, det var hr. Morten Østergaard, der brugte det rigtige udtryk, at Danmarks kampagne mod ECRI – der brugte han ordet – ikke var god regeringsførelse, men det var præcis god regeringsførelse, ikke at føre en kampagne, men at sørge for, at de lande, som skulle beskæftige sig med rapporten, også kendte den danske kritik af rapporten.

Det er altså ikke meget værd at have en debat i stedfortræderkomiteen, der bygger på, at ingen ved, hvad Danmark mener om den rapport. Derfor synes jeg, det var fuldstændig rigtigt, at det var rettidig omhu og var god regeringsførelse at meddele de andre lande, hvad vi fandt var forkert i rapporten.

Der var så debatten den 10. maj 2006 i stedfortræderkomiteen, hvor vi faktisk fremhævede behovet for at fastholde institutionens uafhængighed, vil jeg sige til hr. Morten Østergaard, fremhævede værdien af dens troværdighed – nu skal hr. Jacob Axel Nielsen altså ikke forstyrre Det Radikale Venstre, mens jeg taler til det – og samtidig opfordrede vi til en forbedring af dialogen mellem ECRI og medlemslandene.

Vi blev støttet af 19 ud af 25 lande, og til hr. Morten Østergaard, nok har vi meget vægt, og nok er vi meget dygtige, men vi kan altså ikke tvinge 19 lande over til vores position, hvis de ikke i forvejen har sympati for det og har sat sig ind i det, vi siger. Der var altså 19 lande, ikke mindst Frankrig, Storbritannien og Tyskland, der klart meldte ud på linje med den danske kritik af ECRI.

Kl. 15.35

Der er så også kommet det gode ud af det – det vil jeg godt oplyse om, for det er ikke sikkert, at det er blevet sagt tidligere – at som opfølgning på drøftelsen i stedfortræderkomiteen den 10. maj deltog Udenrigsministeriet i et møde den 20. november, som var indkaldt af ECRI, med henblik på at drøfte ECRI's kommende tredje runde af landerapporteringerne, herunder spørgsmålet om en forbedring af ECRI's arbejdsprocedure.

Jamen er det ikke fortræffeligt, at vi har forståelse for, som hr. Morten Østergaard havde, og det er jeg enig i, at ECRI selvfølgelig har nogle vanskelige arbejdsprocedurer! Dem skal man selvfølgelig medvirke til at forbedre, men det betyder også, at man skal vise forståelse for ECRI. Vi andre må så komme og hjælpe dem med at rette deres kritik. Det møde har nemlig fået den virkning, at ECRI, som foreslået af Danmark, har besluttet at forbedre dialogen med medlemsstaterne.

Det vil sige, at enden på det hele er, at alle nu er glade og tilfredse, og det er jo lykkeligt. Det startede med Danmarks kritik, så kom ECRI's forståelse af kritikken og de andre landes forståelse af kritikken, og så kom der en forståelse af, at man må forbedre arbejdsmetoderne og arbejdsvilkårene. Jamen er det ikke godt?

Jeg tror, at jeg har været inde på de forskellige spørgsmål, der er blevet rejst, og hvis jeg ikke har været inde på dem, er jeg sikker på, at de vil blive rejst nu.

Jeg synes, at det er dejligt at høre den store, stærke opbakning, der er fra alle sider i Folketinget til Menneskerettighedsdomstolen og Euro-